

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ ΡΟΥΒΕΛΗΣ.

—ο—

Ὁ ποταμὸς Ἀδοῦας διαρρέων τὴν πολιτείαν Βερόνην, ὡς ἐκ τῆς πολυομβρίας κατερρέει κατὰ τὸ 1759 τοσοῦτον ὀρηκτικὸς καὶ εὐρύς, ὥστε παρέσυσεν οὐ μόνον ἀκάτια, μύλους καὶ οἰκίας, ἀλλὰ καὶ καταβρόχθισεν ἀνθρώπους οἰκοῦντας παρὰ τὰς ὄχθας. Κατέστρεψε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς γειφύρας τῆς καλουμένης τῶν Πλοίων, μεταξὺ δὲ τῶν καταδαφισμένων θόλων ὑψοῦτο πύργος ἀρχαῖος, ὅστις καὶ οὗτος ἀθούμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκινδύνευε νὰ κρημισθῇ. Τότε κατὰ δυστυχίαν κατώκει ἐντὸς τοῦ πύργου τούτου ἡ οἰκογένεια ὀδοφύλακος μὴ προφθάσασα νὰ σωθῇ.

Ὁ μέγας οὗτος κίνδυνος καὶ αἱ γοεραὶ κραυγαὶ τῶν ἐγκεκλισμένων ὡς ἐν νήσῳ ἐπροκάλεσαν συρροὴν ἀνθρωπων, ἐξ ὧν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ δράμῃ εἰς βοήθειάν των, φοβούμενοι τὴν ὀρηκτὴν τῶν ὑδάτων. Ἐν τούτοις δὲ τὰ κύματα προσκρούοντα ἕως τοῦ πύργου ἔσειον αὐτὸν εἰς θεμελίω· οἱ δὲ περιστώτες ἐλυποῦντο διὰ τὸν κίνδυνον, τὸν ἐπαπειλοῦντα δύο δυστήνους γυναῖκας καὶ τέσσαρα ἀνήλικα τέκνα, τὰ ὅποια ἡ μήτηρ των ἐκράτει σφικτὰ ἐνηγκαλησμένα μὲ ἀπόφασιν νὰ μὴ τ' ἀφήσῃ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ.

Καθ' ὃν χρόνον, ὁ ὄχλος συγκεκλιμένος ἐκ τοῦ φρικώδους τούτου θεάματος ἴστατο ἀμηχανῶν τίνι τρόπῳ νὰ σώσῃ τὴν κινδυνεύουσαν οἰκογένειαν, φθάνει ὁ Κόμης Σπολβερίνης, δήμαρχος τότε τῆς πόλεως, ὅστις κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ, τὸ ὑπέσχετο ὡς δῶρον εἰς τὸν δυνάμενον νὰ σώσῃ τὴν οἰκογένειαν ταύτην. Ὁ λαὸς ἐθαύμασε μὲν τὴν γενναιότητα τοῦ κόμητος, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τοσοῦτον προφανῶς διὰ τὸ χρυσίον. Ὄθεν μάλιστα ἐκραύγαζεν ὁ Δήμαρχος, ἐμπρός! θάρρος! παιδία πρὸς Θεοῦ ἅς σπεύσωμεν νὰ σώσωμεν τὴν οἰκογένειαν, παλαιούσαν μὲ τὸν θάνατον. Πάντες ἦσαν κατφεῖς καὶ ὠχροὶ ἐκ τῆς συμπαθείας, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ σώσῃ αὐτήν. Ἐν τούτοις τὸ ὕδωρ ἐξηκολούθει ὑποσχάπτον τὸν πύργον, ὅστις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκινδύνευε ν' ἀναστραφῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ παρασύρῃ μετὰ τῶν ἐρείπιων τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἵτινες ᾤδύροντο ζητοῦντες βοήθειαν. « Ἀκούετε πῶς ἐπικαλοῦνται βοήθειαν; ὑπέλαβεν ὁ κόμης, ἰδέτε πῶς ὀρέγουσι πρὸς ἡμᾶς τὰς χεῖρας! δὲν ὑπάρχει λοιπὸν οὐδεὶς μεταξὺ ἡμῶν, δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἱκανὸς νὰ σώσῃ τὴν δυστήνον ταύτην οἰκογένειαν. »— Ἐγὼ, ἠκούσθη αἴφνης φωνὴ ἐξερχομένη ἐκ τοῦ πλήθους καὶ ἀμέσως ἐνεφανίσθη ὁ εἰπὼν. Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτον ἀχθοφόρος; Ναί! ἀχθοφόρος ὑπῆρξεν ὁ ἦρωας τοῦ δράματος τούτου. — Ἄρετε, εἶπεν, νὰ σώσω ἐγὼ τὴν οἰκογένειαν ταύτην; ἀλλ' ἐν πρώτοις θέλω νὰ προσευχηθῶ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ νὰ ἐξαγορευθῶ. »

Ἐνῷ δ' ἀχθοφόρος, Βαρθολομαῖος Ρουβέλης ὀνομαζόμενος, ἐξηγορεύετο, νεανίας τινὲς κατὰ διαταγὴν

του, ἔδραμον εἰς τὴν πόλιν νὰ λάβωσιν ἐξ μακροτάτας κλίμακας, τὰς ὁποίας ἔφερον καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ρουβέλης ἐτελείωσε τὴν ἐξαγορεύσειν του. Δέσας δὲ οὗτος ταύτας πρὸς ἀλλήλας ἐσηματίσει μίαν μακροτάτην τὴν ὁποίαν βοήθεια τῶν νεανίων ἔθεσεν μεταξὺ τῆς ὄχθης καὶ τοῦ πύργου. Ὁ εὐτολμος Ρουβέλης μετ' ὀλίγον ἤρξατο ἀναβαίνειν εἰς τὴν κλίμακα καμπτομένην ὑπὸ τοῦ βάρους· ἀλλ' ὁ Ρουβέλης ἀνέβαινε ἀτρόμητος. Οἱ περιστώτες δὲ ἐφοβοῦντο μὴ ὀγεναιόψυχος οὗτος νεανίας γίνῃ μετ' αὐτῆς βορᾶ τῶν ἰχθύων. Πάντες γονυπετῶς ἐδέοντο ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐν τούτοις ὁ Ρουβέλης φθάνει εἰς τὸν πύργον καὶ ἀναρρηχίζεται ἐπ' αὐτοῦ. Αἴφνης ἅπαντες ἐπέμπουσι φωνὰς χαρᾶς. — Οἱ δύστηνοι γονυπετεῖς ἐπερίμενον τὸν οὐρανὸνθεν σταλέντα πρὸς σωτηρίαν των, οὐτινος πλησιάσαντος κατεφίλουν τὰς χεῖρας χύνουσαι δάκρυα ἀγαλλιάσεως. Περιζώτας δὲ ταύτας μὲ σχοινίον, καὶ κρατῶν οὗτος τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ, κατέβαινον ἀλληλοδιαδόχως αἱ γυναῖκες διὰ τῆς αὐτῆς κλίμακος. Ὑπελείποντο ἔτι τὰ τέκνα νὰ σωθῶσι. Τί ἔκαμεν ὑπὲρ αὐτῶν; Τὰ θέτει ἐντὸς σάκκων καὶ οὕτω τὰ κατεβίβαζε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον διὰ τῆς αὐτῆς κλίμακος. Τελευταῖος κατέβη αὐτὸς μετὰ τῶν κραυγῶν τοῦ ὄχλου ὅστις ἐκραύγαζεν « Ζήτω ὁ Ρουβέλης!.. Ζήτω ὁ ἀγαθοποιός! »

Ὁ Κόμης Σπολβερίνης πλησιάσας τὸν μεγάλουμον Ρουβέλην, λίαν τὸν ἐπήνεσε καὶ ἐνταυτῷ τῷ προσέφερε τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον. Ἀλλ' ὁ Ρουβέλης ἀπεποιήθη τὸ δῶρον, εἰπὼν, ὅτι δὲν ἐρριψοκινδύνευσε διὰ τὸ χρυσίον. « Ἡ δυστυχὴς αὕτη οἰκογένεια, τὴν ὁποίαν δέσσωσα ἀπόλεσε τὸ πᾶν. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ἀνήκει τὸ δῶρον. » Ταῦτα εἰπὼν ἔγινεν ἄφαντος μεταξὺ τοῦ ὄχλου.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Θ. Α. Π.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΕΝΟΣ ΨΕΥΣΤΟΥ.

—ο—

Ὁ Ἀζλίτ ἀναφέρει εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ Table-Tales. (Ἀνέκδοτα) πρᾶξιν τινὰ περίεργον μοναδικῆς μοχθηρίας. Ἄγγλος τις, λέγει, τοιαύτην εἶχε πρὸς τὸ ψεύδεσθαι συνήθειαν, ὥστε ἀπὸ τῆς νεότητός του οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ κανένα λόγον αὐτοῦ· λυτρωθεὶς ἀπὸ τι ναυάγιον, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχων ἐλπίδα νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὰς βιαίας ἐντυπώσεις ἅς εἶχεν ὑποστῆ, διῆλθε τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέρας συνθέτων διαθήκην. Ἐκληροδότητε δ' εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς φίλους μεγάλην κληρονομίαν, εἰς τὰς διαφόρους κομητείας τῆς Ἀγγλίας χρυσίον, καὶ παντὸς εἶδους λίθους πολυτίμου. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ φυσικοῦ του τὸν ἔκαμε νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ ψεύδους. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἐζήτησαν, ἠρσύνησαν, ἔγραψαν πανταχόσε, πλην ὁ δυστυχὴς εἶχεν ἀποθάνει μὴ δυνάμενος οὔτε κἂν τὰ χρέη του νὰ πληρώσῃ.